

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 72/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti OCTIGON, a. s., Prievozská 4D, Bratislava-Ružinov, zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, Fejova 4, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 MObdo 1/2015 a jeho uznesením z 27. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti OCTIGON, a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2016 doručená sťažnosť spoločnosti OCTIGON, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 MObdo 1/2015 a jeho uznesením z 27. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka po obsahlom opise skutkových okolností prípadu nesúhlasila s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podané na podnet sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 2/2012 z 13. novembra 2012. Nosné dôvody odmietnutia spočívali v záväznom právnom názore vyslovenom ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 590/2014 vo vzťahu k – napadnutému rozhodnutiu – predchádzajúcemu rozhodnutiu najvyššieho súdu. Sťažovateľka v podstatnom namietala, že generálny prokurátor v podanom mimoriadnom dovolaní neargumentoval iba ustanovením § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ale tiež § 243f ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, tento dôvod na podanie mimoriadneho dovolania obstojí i po vyslovení právneho názoru ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 590/2015.

3. Na základe uvedeného žiadala sťažovateľka vysloviť porušenie v bode 1 uvedených práv, zrušiť napadnuté rozhodnutie a priznať jej náhradu trov konania.

4. Ústavný súd zistil, že svojím rozhodnutím sp. zn. I. ÚS 590/2014 z 1. apríla 2015 po vyslovení porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru zrušil – teraz napadnutému rozhodnutiu – predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 MObdo 3/2013 z 30. júna 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nosné dôvody vyslovené ústavným súdom v tomto rozhodnutí (I. ÚS 590/2014 z 1. apríla 2015) spočívali v jeho právnom názore, že generálny prokurátor nebol oprávnený podať v mene sťažovateľky mimoriadne dovolanie v posudzovanom prípade, keďže sama sťažovateľka tak mohla urobiť, a to či už podľa § 237 písm. f), alebo podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku; uvedené právne závery vychádzali zo zjednocujúceho stanoviska ústavného súdu sp. zn. PLZ. ÚS 3/2015 z 18. marca 2015.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 590/2014 z 1. apríla 2015 a z obsahu mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora z 19. decembra 2013 ústavný súd zistil, že nosné dôvody sťažovateľky (pozri bod 2) nie sú nové alebo iné, ako uvádzal ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 590/2014 - „ústavný súd konštatuje, že kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení arbitrárnosti namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým v rámci konania o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora zrušil rozsudok krajského súdu ako odvolacieho súdu z dôvodu zistenia vady majúcej za následok odňatie možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP, teda z dôvodu, ktorý zakladal prípustnosť využitia iného opravného prostriedku (dovolania) priamo účastníkom konania, ktorý nebol v konaní

vyčerpaný. Podanie riadneho dovolania bolo v danom prípade podporené aj skutočnosťou, že išlo o zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, teda bol splnený základný procesný predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 238 ods. 1 OSP.“.

8. Inak povedané, ústavný súd vylúčil možnosť podať mimoriadne dovolanie generálnym prokurátorom nielen v súvislosti s ustanovením § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ale tiež v súvislosti s ustanovením § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom pod zmeňujúcim rozhodnutím podľa stabilnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov treba považovať aj odvolacie rozhodnutie založené na inom hmotnoprávnom posúdení veci, aké urobil prvostupňový súd. Iné právne dôvody podaného mimoriadneho dovolania nevyplývajú ani zo samotného mimoriadneho dovolania z 19. decembra 2013, a to bez ohľadu na to, že sťažovateľka opakovane v sťažnosti poukazuje na dovolateľom uvádzaný § 243f ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Dovolateľ totiž výslovne ako dôvod podaného mimoriadneho dovolania uvádza: „*V preskúmvanej veci teda odvolací súd zamietol žalobu z iného právneho dôvodu, t. j. odlišne od prvostupňového súdu posúdil hmotnoprávny základ uplatňovaného nároku a to len na základe prehodnotenia vykonaného dokazovania.*“ Bez ohľadu na to, či tento dôvod subsumujeme pod § 237 písm. f) alebo pod § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 590/2014 tvorí právnu prekážku pre iné posúdenie podaného mimoriadneho dovolania z 19. decembra 2013.

9. Podľa § 24 písm. a) a c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené, resp. ak sa navrhovateľ návrhom domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

10. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 24 písm. a) a c) zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia v bode 1 označených práv napadnutým rozhodnutím ako neprípustnú.

11. Nad rámec veci pozornosti ústavného súdu neušlo, že rovnako splnomocnenie pre advokáta vykazuje vady neurčitosti, keď v ňom nie je uvedené, akého konania pred ústavným súdom sa týka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2016